

РЕШЕНИЕ

№ 5005

гр. София, 24.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4578** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от П. Б. К. чрез процесуалния му представител - адв. С. Д. С. против Решение № 767/15.02.2023 г. по НАХД № 17738/ 2021 г. на СРС, 100-тен с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-025260/08.12.2021г. издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 150 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер от 10,00 лева за нарушение чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Касационният жалбоподател навежда твърдения за неправилност на обжалваното решение поради противоречие с материалния закон, както и при наличие на съществено процесуално нарушение, поради което моли същото да бъде отменено. Посочва, че въззивният съд е достигнал до неправилни правни изводи за съставомерност на извършеното нарушение, с оглед липсата на доказателства, които по безспорен начин да доказват извършването на вменените му нарушения. Претендира разходи за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касация – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. Не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XXVIII-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна въззивният съд е възприел фактическата обстановка – такава, каквато е описана и от административнонаказващия орган в АУАН и НП. По делото е установено, че на 22.11.2021 г. около 13:25 часа в [населено място] на [улица] П. Б. К. управлявал лек автомобил марка „С.“, модел „Б.“ с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на Й. А. В., като се движел в посока от [улица] към ул. „453-та“. Срещу № 71 П. К. бил спрян за проверка от св. Д. М. и колегата й Б. К.. Същият не представил СУМПС, нито СРМПС, част II на полицейските служители. При извършена служебна проверка се установило, че водачът никога не е притежавал СУМПС.

С оглед установеното бил съставен АУАН серия ГА № 309338/22.11.2021г., който бил предявен на нарушителя на датата на съставянето му. Същият отказал да го подпише като отказът му бил удостоверен с подписа на свидетел - А. К. С.. Същият отказал да получи копие от акта, което също е удостоверено с подписа на свидетеля. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗДвП П. Б. К. депозирал възражение, в което твърди, че акт не му е връчван, но му е бил съставен, както и че не той е управлявал автомобила.

Въз основа на така съставения акт било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 21-4332-025260/08.12.2021г. от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на П. Б. К. на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 150 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер от 10,00 лева за нарушение чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства по делото, които са счетени за безпротиворечиви и взаимно допълващи се.

От правна страна СРС е приел, че в производството по ангажиране на административно-наказателна отговорност на нарушителя не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В случая изводите на административнонаказващия орган и на въззивния съд, че

касаторът е осъществил съставите на визираните в АУАН и НП административни нарушения по чл. 150 от ЗДвП и по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, са обосновани и законосъобразни, като същите изцяло съответстват на събраните по делото писмени и гласни доказателства, които съдът правилно е оценил.

В оспореното решение съдът е направил вярното заключение, че в случая не е спазена нормата на чл. 150 от ЗДвП, предвиждаща, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. В процесния случай е установено, че П. Б. К. не притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство, като наведените от касационния жалбоподател опровергаващи това твърдение обстоятелства, не се потвърждават от събраните по делото доказателства, в частност и от показанията на разпитания в хода на съдебното производство свидетел – полицейски служител, присъствал при установяване на нарушението. Нарушението на посоченото правило се санкционира на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Глобата, в наложения с процесното НП размер, а именно в максималния размер от 300 лева, се явява справедлив с оглед високата обществена опасност на извършеното от К. деяние. Наказаното лице се опитало да укрие обстоятелството, че той е шофирал. На следващо място, налице са данни, че К. многократно е наказван за нарушение на чл. 150 от ЗДвП, като с наложените му до момента наказания не са постигнати целите по чл. 12 от ЗАНН.

Относно второто санкционирано нарушение – по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а именно, че К. не е носил свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, същото се явява доказано. По делото не са събрани доказателства, оборващи установеното в НП, че свидетелството за регистрация на МПС не е представено в момента на проверката.

По изложените съображения, съдът счита, че не са налице твърдените в касационната жалба пороци на атакуваното решение и същото следва да се остави в сила като обосновано и постановено в съответствие със закона.

Водим от горното, Административен съд - София град, XXVIII-ми касационен състав
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 767/15.02.2023 г. по НАХД № 17738/ 2021 г. на СРС, 100-тен с-в състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.